

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 114.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001339328/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

ham Lov til at glæmme alle sine Sorger og leve lykkelig her i Eisenach. Og saa skyndte han sig videre. Han vidste, at naar han først var kommen forbi Schönau, kunde der ikke være meget langt til Byen, men han vidste jo dog ikke, hvor langt, — og Slottet deroppe kunde man maa- skee see over en Mil borte, — nej, saa kunde han da ikke see Ruderne saa tydeligt. —

Det var godt hen paa Aftenen og mørkt, da han kom til Eisenach, men Sneen lyste jo.

Han spurgte sig straks for efter Tømmermester Hoffmann. Og Byen var da heldigvis ikke stor — den var ikke noget i Sammenligning med Magdeburg! — saa det tog ham ikke lang Tid for at finde derhen.

Han brast ligestraks i Graad, da han saae sin Moders Søster. For der var nogen Lighed i det ydre. Han rakte sin Gave — Kobberkjedlen — frem, omtrent med det samme han sagde, hvem han var.

Men de var ligesom forberedt uvenlige imod ham. De havde vistnok ogsaa for nogen Tid siden faaet at vide, at han kom her til Byen. Han spurgte jo, om han kunde faa Lov til at blive der om Natten, og det sagde de saadan lige Ja til. — I Morgen skulde han ud at synge for Dørene forat faa Penge til Logis, fortalte han, og spurgte, om de kunde sige ham et Sted, hvor han kunde være. Det var den eneste Gang, der kom lidt Livlighed i deres Snak: jo, det vidste de saa godt, hvor han kunde være, der var mange Steder, og de remsede op, — men bare da ikke hos dem selv, det forstod Martin nok af det hele. — Martin var en lille Tid ikke en Gang sikker paa, om de vilde byde ham noget at spise, men da Manden havde faaet at vide om denhér Kobberkjedel, sagde han dog selv: at nu skulde jo Martin have noget Mad.

Han kom ind i en anden Stue at spise, og der var Mosteren til Stede, og da de var ene, tog hun ham om Hovedet og kyssede ham. Saa gav hun ham tillige en lille Sølvskilling. Atter vilde Graaden tage Magten fra Martin, men han tvang sig, for nu forstod han jo det hele: at hans Moster var ham venlig nok sindet, men maatte ikke vise det for Tømmermesteren og de andre.

Han fik ogsaa et Senge-Leje, som da vist var beregnet paa, at han ikke skulde faa Lyst til at logere dér tiere.

Han laa langt ud paa Natten — skjønt han var meget